

РЕШЕНИЕ

№ 1843

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО Ш ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско
дело № 20221100503979 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК, във вр. с глава XXV от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от К. П. Д., в качеството □ на законен представител на малолетното дете В. В. В., чрез процесуалния □ представител адв. Ц.К., срещу решение от 16.02.2022 г. по гр.д.№ 52435/2021 г. на Софийски районен съд, 80 състав, в частта, в която е отхвърлен като неоснователен предявеният от детето В.В., чрез неговата майка и законен представител К. П. Д., иск по чл. 150 СК срещу ответника В. В. В. над присъдения размер на увеличената издръжка от 200 лв. до пълния претендиран такъв от 250 лв., както и в частта за разноските, които е осъден ищецът да заплати ответника.

Излагат се съображения за неправилност на решението в обжалваната част. Твърди се, че първоинстанционният съд не е съобразил всички обстоятелства, от значение за определяне размера на издръжката, нито икономическите условия в страната, нито възможностите на ответника да заплаща такава. Прави се искане решението да се отмени в обжалваната част и да бъде постановено решение, с което искът, предявен от К.Д. за изменение на издръжката, дължима по отношение на детето В.В., бъде уважен изцяло. Претендират се разноските за двете съдебни инстанции в пълен размер.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК писмен отговор на въззивната жалба не е подаден от въззиваемия В. В. В..

В останалата част решението като необжалвано е влязло в сила.

В проведеното по делото открито съдебно заседание пред въззивния съд като писмени

доказателства по делото са приети изготвените от ДСП – Младост и ДСП – Оборище социални доклади, справки относно регистрираните трудови договори на родителите на малолетния В., както и справка от Агенция по вписванията относно притежаваните от В. В. В. недвижими имоти.

В устните състезания пред въззивния съд процесуалния представител на ищеца заявява, че се установяват нуждите на детето В., които обуславят необходимостта от определяне на издръжка в по-висок размер от определения от първоинстанционния съд. Процесуалния представител на ответника заявява, че децата са настройвани срещу баща си и той е препятстван да комуникира с тях пълноценно, поради което е огорчен от факта, че не може да упражнява родителските си права и задължения пълноценно. Същият имал желание да контактува с децата, но вероятно поради влошените отношения между него и майка им, бил лишен от тази възможност.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, а в обжалваната част – допустимо.

По делото се установява, че между родителите на малолетния ищец В. В. В. – К.Д. и В.В. е бил сключен граждански брак, като видно от решение от 19.07.2011 г. по гр.д.№ 6821/2011 г. на Софийски районен съд, същият е прекратен с развод. Детето В., родено от брака /удостоверение за раждане № 711804 от 23.07.2008 г. на Столична община, район Младост/ живее с майка си, която упражнява родителските права по отношение на него. От брака е родена и П.В. В.а, която е навършила пълнолетие в хода на делото пред първоинстанционния съд. С посоченото решение в полза на децата е била определена издръжка, дължима от баща им В.В., в размер от 60 лв. за всяко дете. Размерът на същата е бил изменен с решение от 23.06.2015 г. по гр.д.№ 17628/2015 г. на Софийски районен съд, като бащата В.В. е бил осъден да заплаща на всяко от децата си месечна издръжка в размер от 100 лв. С исковата молба, подадена по настоящето дело, ищите претендират месечна издръжка в размер от 250 лв. за детето В. и 200 лв. за детето П., навършила пълнолетие преди приключване на устните състезания пред първоинстанционния съд.

Предмет на делото пред въззивната инстанция е искът за увеличаване на дължимата месечна издръжка за детето В., за разликата между присъдения от първоинстанционния съд размер от 200 лв. до пълния предявен размер от 250 лв.

Съгласно чл. 143, ал. 1 СК, всеки родител е длъжен съобразно своите възможности и материално състояние да осигурява условия на живот, необходими за развитието на детето, а съгласно ал. 2 от същата разпоредба, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от

имуществото си.

Съгласно трайната съдебна практика, и двамата родители дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, съобразно с възможностите на всеки от тях поотделно, като се вземат предвид и грижите на родителя, при когото се отглежда детето.

Приема се, че детето има право да бъде отглеждано и възпитавано по начин, който да осигурява неговото нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие – чл. 124, ал. 1 СК. На това право съответства задължението на родителят да се грижи за физическото, умствено, нравствено и социално развитие на детето, за неговото образование и неговите лични и имуществени интереси. Израз на горните права и отговорности е и задължението на всеки родител да осигурява условия на живот необходими за развитие на детето, което включва и издръжка на ненавършилите пълнолетие деца (чл. 143 СК). Възможността на лицето, което дължи издръжката, е основание за даване на същата и показател за размера ѝ; възможността е винаги обективна и конкретна.

Относно нуждите на детето В. от представените с исковата молба писмени доказателства се установява следното: детето е на 13-годишна възраст към датата на приключване на устните състезания пред въззивната инстанция. В. е записан като ученик в седми клас за учебната 2021-2022 г. в 81 СУ „В. Юго“. Детето има обичайните за възрастта разходи – за учебници; градски транспорт, с който пътува до училище; такса за абонаментен план за ползвани мобилни услуги; обичайни разходи за облекло и сезонни обувки; обичайни разходи за медицински прегледи и медикаменти.

Установява се също, че детето В. има и специфични разходи, извън обичайните за дете на неговата възраст. Видно от епикриза, издадена от ОМЦ „Св. Н. Чудотворец“ – гр. Варна, на детето е поставена диагноза *миопатия на двете очи*. В епикриза от 23.03.2012 г., съставена от УМБАЛ „Александровска“ ЕАД е поставена диагноза *фонова ретинопатия, миопатия*. Видно от представените писмени доказателства – три броя епикризи, детето ходи периодично и редовно на контролни прегледи, с оглед необходимостта от оптична корекция по повод заболяването /видно и от епикриза от 24.11.2020 г. на УМБАЛ „Александровска“ ЕАД/. Във връзка с изложеното се установява, че детето има разходи за специализирани медицински прегледи при офталмолог, както и разходи по повод необходимостта да бъдат закупвани адекватни на нуждите му очила /видно от представената разписка от оптика „Тетра мед“, цената на необходимите на детето очила е била 565 лв./

Установява се още, че детето В. има специални образователни потребности, видно от психологично изследване на В. В. В., изготвено от ГПСИП „Детско психологично здраве“ ООД, заповед № СД-986 от 14.12.2018 г. на директора на Регионален център за подкрепа на процеса на приобщаващото образование – София-град и заповед № СД-1793 от 29.05.2019 г. на директора на Регионален център за подкрепа на процеса на приобщаващото образование – София-град – и двете за предоставяне на дългосрочна допълнителна подкрепа за личностно развитие до завършване на прогимназиален етап на образование на В. В. В. в 81 СУ „В. Юго“ – гр. София. Детето ползва услугите на ресурсен учител и психолог, като предвид установените специални образователни потребности, майката на детето е

ангажирала помощта и на частни учители.

От приетите пред въззивната инстанция социални доклади се установява, че детето живее с майка си и сестра си в тристаен апартамент, собственост на баба му и дядо му по майчина линия. Има детска стая, която дели с пълнолетната си сестра, и която е снабдена с всичко необходимо. Бащата на детето, ответник по делото, живее в двустаен апартамент с настоящата си съпруга и нейното дете от предходна връзка. Домакинството е снабдено с всичко необходимо.

И в двата социални доклада се съдържат данни, че връзката между бащата и детето В. е прекъсната от около една година. Пред социалния работник от ДСП-Оборище бащата сочи, че детето не желае да поддържа контакт с него лично или по телефона. Социалният работник, че известно време след предходното дело за издръжка, водено между страните, е превеждал по-големи суми за издръжка, тъй като бил подведен от адвоката, ангажиран с делото за развод. Когато започнал да превежда по-малките суми, определени с решението на съда, започнал да вижда по-малко децата.

Пред социалния работник от ДСП-Младост детето В. е заявило, че не поддържа връзка с баща си и не желае да контактува с него, тъй като той и настоящата му съпруга са се държали зле с него. Майката на детето е заявила, че бащата е спрял да търси децата от една година. Съобщава, че дядото по бащина линия чувствал вина за поведението на сина си и се опитвал да замести бащината грижа.

За възможностите на бащата да заплаща издръжка се установява следното: същият е работоспособен, като е трудово ангажиран като треньор в Стрелкови клуб „Левски“, считано от 5.09.2018 г. Получаваното от него брутно трудово възнаграждение за месеците август – декември 2021 г. е в размер между около 820 – 860 лв. В писмения отговор на исковата молба ответникът сочи, че му е ноторно известно, че деца не се отглеждат с по 100 лв. на месец, поради което в течение на почти целия период след постановяване на предходното решение за дължимата издръжка в полза на двете деца, същият е превеждал по-големи суми за издръжка. В тази връзка представя доказателства – извлечения от банковата си сметка и движенията по нея. Майката на детето В. твърди, че декларираният от ответника доход не е в реален размер, като твърди, че същият получава по-големи суми, като сочи, че това е видно и от данните от банковите сметки, приети като справки по делото. Социалният работник, че до август 2021 г. ответникът е имал добра практика да превежда издръжка в полза на двете деца в актуалния законов минимум /по 162,50 лв. на дете за месеците, предхождащи август 2021 г./, но преустановил тази практика, което обусловило необходимостта от завеждане на настоящето дело.

Пред въззивната инстанция е приета като доказателство по делото справка от Агенция по вписванията, от която е видно, че ответникът и съпругата му са придобили недвижим имот в с. Мало Малово, като върху имота е учредена ипотека. От справката се установява, че ипотекарни длъжници са ответникът и настоящата му съпруга.

От установеното дотук следва изводът, че нуждите на детето обуславят определяне на

месечна издръжка в размер от 250,00 лв. месечно. Както беше отбелязано, освен характерните за възрастта разходи, сами по себе си съществени, предвид обстоятелството, че детето е ученик, същото има и специфични такива, свързани с установеното заболяване *фонова ретинопатия, миопатия*, както и с наличието на специални образователни потребности на В., обуславящи необходимостта с детето да се работи допълнително.

Предвид представените по делото доказателства, въззивният съд приема, че бащата има възможност да заплаща тази сума за месечна издръжка на детето.

На първо място следва да се отбележи, че другото дете на ответника – П., е навършило пълнолетие и няма данни бащата да заплаща в нейна полза суми за издръжка. Ето защо този месечен разход на бащата е отпаднал.

Същият е ипотекарен длъжник във връзка с придобития от него и съпругата му недвижим имот, но няма данни какви суми дължи по повод отпуснатия кредит за закупуване на имота. Твърди се, че семейството на ответника живее под наем в обитавания от тях апартамент в ж.к. „Сухата река“, но няма данни какъв е размерът на дължимия наем.

Същевременно ответникът признава, че предходно определената издръжка от по 100 лв. в полза на всяко дете е неадекватна на нуждите на В. и П. /докато е била непълнолетна/, като сам се позовава на обстоятелството, че в определени периоди от време, същият е заплащал по-големи суми по сметка на тяхната майка. Видно от извлеченията от движенията по банковата сметка на ответника, в тези периоди той е превеждал суми от порядъка на 250 – 320 лв. месечно за издръжка на децата. Само по себе си това обстоятелство обуславя извод, че ответникът няма да е прекомерно затруднен да заплаща издръжка в размер от 250 лв. в полза на сина си В., доколкото както сам сочи, и преди е заплащал по-големи суми от определените от съда, а към момента В. е единственото непълнолетно дете на ответника. Майката осигурява изцяло издръжката в натура на детето, което живее при нея и към момента не пребивава при баща си и няма данни между тях да съществува регулярен режим на лични отношения, който да се спазва, и в рамките на който ответникът да осигурява издръжка в натура на сина си.

В тази връзка и по повод заявеното от ответника, че е възпрепятстван да контактува с двете си деца, поради влошените отношения с тяхната майка, въззивният съд намира за нужно да отбележи, че в интерес на децата е да общуват и с двамата си родители, освен ако не са налице обстоятелства, които да поставят в риск нормалното им физическо, емоционално и социално развитие. В този смисъл са и констатациите в приетите пред въззивната инстанция социални доклади. В настоящия случай обаче предмет на делото е размерът на дължимата в полза на детето В. месечна издръжка, а не режимът на лични отношения между бащата и детето. Ответникът дължи издръжка на малолетното си дете, независимо от установения с него режим на контакти.

С оглед гореизложеното и предвид несъвпадане на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния по отношение на размера на дължимата за детето В. издръжка, решението на Софийски районен съд следва да бъде отменено в обжалваната част, като

вместо него бъде постановено решение за уважаване на иска за увеличаване на дължимата в полза на детето В. месечна издръжка в пълния предявен размер.

При този изход на делото пред въззивния съд право на разноски има въззивникът В.В., действащ чрез своята майка и законен представител К.Д.. Съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, същите са в размер на 300 лв. – адвокатско възнаграждение. То е заплатено в брой, съгласно представения договор за правна защита и съдействие, съдържащ и разписка за платената сума.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса по бюджетната сметка на Софийски градски съд в размер от 72 лв., предвид уважаването на предявения иск за разликата между присъдения от първоинстанционния съд размер от 200 лв. до пълния предявен размер от 250 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1148 от 16.02.2022 г. по гр.д.№ 52435/2021 г. на Софийски районен съд, 80 състав, **в обжалваната част**, с която е отхвърлен като неоснователен предявеният от детето В. В. В., ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител К. П. Д., ЕГН *****, иск по чл. 150 СК срещу ответника В. В. В., ЕГН *****, над присъдения размер на увеличената издръжка от 200 лв. до пълния претендиран такъв от 250 лв., както и в частта за разноските, които е осъден В. В. В., ЕГН *****, да заплати на В. В. В., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ на основание чл. 150 от СК размера на присъдената издръжка, определена с решение № III-86-243 от 23.06.2015 г. по гр.д.№ 17628/2015 г. на Софийски районен съд, 86 състав, влязло в сила на 2.09.2015 г., като:

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН *****, да заплаща на малолетния В. В. В., ЕГН *****, действащ чрез неговата майка и законен представител К. П. Д., ЕГН *****, **още 50,00 лева месечна издръжка** (или общо 250,00 лева), считано от 9.09.2021 г. до настъпване на законни причини за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН *****, да заплати на малолетния В. В. В., ЕГН *****, действащ чрез неговата майка и законен представител К. П. Д., ЕГН *****, сумата от 300 лв., представляваща съдебни разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от 72,00 лв. – държавна такса за въззивното производство.

В останалата част решение № 1148 от 16.02.2022 г. по гр.д.№ 52435/2021 г. на Софийски районен съд, 80 състав, е влязло в сила като необжалвано.

Решението не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____